

Gidi at Nereye?

AKP ve CB Erdoğan, 7 Haziran 2015 seçimlerinin ardından belirli bir süre pusulasız kaldı. Seçim öncesi belirli bir tehlike görüyorlardı, ancak CB'nin da sahneye bizzat inmesiyle bu tehlikeyi bertaraf ettiklerini zannediyorlardı. 7 Haziran bu anlamda midelerine a rı oturdu.

ABD, ve Avrupa'daki emperyalist güçler ba tan beri, Erdoğan'ın etkisinin sınırlandı rı bir AKP-CHP koalisyonu konusunda e ilim belirtiyorlar. AKP içindeki dengeleri yeniden de i tirerek kurmak ve Erdoğan'ı etkisizle tirmek için ise A.Gül faktörünü öne çıkarıyorlar. Fakat bu konuda yapmaları gereken hamleyi nasıl yapacakları meçhul.

Meçhul, çünkü Erdoğan durumun farkında ve kendine göre önlem alıyor. Erken seçime oynayıp ansını bir kez daha denemek istiyor. Bu amacına ula mak için ise toplumda gerginlik yaratmak ve milliyetçi temelde söylemler geli tirmek yönünde adımlar atıyor. TBMM Ba kanlı ı seçimleri sonucunda, devletin deste i ile MHP kökenli, AKP'li smet Yılmaz'ı seçtirmeleri de ellerini güçlediren ayrı bir etmen oldu.

AKP-CHP koalisyonu gerçekte se dahi bu hükümet çalı amayacak, erken seçime giden geçici bir hükümet olacak. Daha do rusu Erdoğan bu senaryoya oynayacak. Ülkede gerginlikler ve çatı malar artacak, Suriye ve muhtemelen ran ile çatı ma dili geli tirilecek, özellikle Rojava Kürdistanı'na kar ı provokasyon ve muhtemel saldırılar artacak, ilerici, devrimci güçler üzerinde baskı ve terör artacak.

A.Gül projesi ya ama geçerse durum daha farklı geli ebilir. Emperyalist güçlerin de tercihi olan AKP-CHP Koalisyonu daha uzun vadeli bir görev süresi olabilir. Görece daha "demokratik" bir ortam olu abilir. Ancak, bunun hiç bir garantisi yokken, Erdoğan'ın ve dayandı ı güçlerin bunu engellemek için her türlü yola ba vuraca ı belliyken, bu olasılık üzerinde hesap yapmak do ru de ildir.

Bu dönem, i ç i sınıfının Bursa'da ba layan direni hareketlerinin ve sendikal anlamda geli melere odaklanmak, Bursa'da ba layan direni in di er sanayi ehirlere yayılmasına yo unla mak gerekiyor. Sınıf hareketinin AKP'nin ve devletin planlarını bozacak mücadele yetene ine ula ması için mevziler kazanmak önem ta ıyor. Bir yandan Kürt halkına kar ı baskı ve terörün artaca ı ortamda, Kürt Özgürlük Hareketi'nin gösterece i reaksiyon, di er yanda sınıf hareketinin direni lerinin yaygınla ması ve bunların egemen güçlere kar ı ortak bir direni e dökü mesi, ülkede i ç i sınıfı, ezilen emekçi halkların, tüm barı ve demokrasi güçlerinin politik yönetime müdahale anlamında etkisini artırır. Amaç da bu olmalıdır.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 7 Temmuz 2015 Tarihli Açıklaması

Bu Oyun Bozulmalıdır!

TBMM Ba kanlı ı seçimleri, eski MHP'li, yeni AKP'li Savaş Bakanı smet Yılmaz'ın seçimi ile sonuçlandı. T.C. Devleti, çok partili bir meclis çalı masının önünü kesmek, üç tane düzen partisinin etkinli ini devam ettirmek için her yolu denedi ve ba ardı. TBMM Ba kanlı ı devlet protokolünde 2 numaradır. Cumhuriyet kanından sonra gelir. Öncelikle bu makamın korunması gerekiyordu.

Di er önemli bir konu, yasama, yürütme ve yargının, yani "kuvvetler ayrılı ı" denen unsurların tekle mi olması söz konusu iken tekrar ayrılmaması çabasıydı. AKP'li bir Meclis Ba kanı, AKP'li bir Ba bakanın ve AKP'li bir Cumhuriyet kanının memuru olarak "uyumlu" bir ekilde parti kararlarını uygulamaya devam edecektir.

Bu açıdan bakıldı ında 7 Haziran 2015 seçimlerinin sonucu Meclis Ba kanlı ı seçimlerine yansımada diyenler vardır. Yüzde altmı lık bir muhalefetten söz edilmektedir. Bu do ru bir açıklama de ildir. Bu ülkede burjuva partileri, yani düzen partileri yüzde 87 oy almı lardır. AKP, CHP ve MHP'nin oy toplamı budur. Mecliste de dengeleri bu oranın belirleyece i do aldır.

HDP'nin rolünün parlamentoda aritmetik oyunları ile ölçülmesi, HDP'nin sadece AKP'ye muhalif oldu u için MHP ve CHP ile aynı muhalefet bloku içinde sayılması yanlı tır. HDP, parlamento dı ında i ç i sınıfı, tüm emekçilerin, ba ta Kürt halkı olmak üzere tüm ezilen halkların istemlerinin meclis kürsüsüne yansıtılması açısından belirleyici bir görev üstlenmi tir. HDP'yi di er burjuva partilerinden ayıran önemli özelliklerden biri bu özelli idir. HDP'nin savundu u de erler, bu ülkede CHP ve MHP'nin yerle tirdi i, bugün de AKP tarafından uygulanan devlet doktrinine kar ı olan de erlerdir. Aynı konu koalisyon tartı maları için de geçerlidir.

Devleti olu turan güçler, i ç i sınıfı ve emekçilerin istemleri ile Kürt halkının hakları kar ısında bir bütün olarak aynı tavrı göstermektedir. Bu noktada AKP, MHP ve CHP arasında fark yoktur. Komünistler toplumsal olayları sınıfsal açıdan de erlendirirler. Bu ülkenin bütün bu sorunlarının olu turulmasının sebebi olan CHP'nin taban yitirmemek ve seçmen sayısını korumak için görece "sosyal demokrat" istemler dillendirmesi ve ona uygun figüranları vitrine çıkarması kimseyi yanıltmamalıdır. Gerek kalmadı ında bu söylemlerin hepsi unutulur ve sermaye güçleri ne istiyorsa o uygulanır.

Birincisi; Bugün Türkiye'nin kom uklarına kar ı maceraya sürüklenece i bir savaş tehlikesi mevcuttur. ikincisi; Sözde çözüm süreçlerini dahi askıya almı lar, Kürt halkına kar ı inkar ve imha siyasetine dönü yapmı lar ve bir iç savaş tehlikesine kapı açmı lardır. Üçüncüsü; Ülkedeki ekonomik ko ullar dört nala bir ekonomik kriz ortamına evrilmektedir. Dördüncüsü; i ç i sınıfının çalı ma ko ulları ve sosyal hakları budanmak istenmekte, buna kar ı olu an tepkilerin polisiye yöntemlerle bastırılması planlanmaktadır.

HDP, yüzünü oyunu aldı ı seçmene dönmeli, gücünün kayna ı olan halkların, i ç i sınıfının, devrimci güçlerin, özgürlük güçlerinin içinde olmalı, burjuvazinin parlamentodaki ayak oyunlarının öznelereinden biri olmamalıdır.

Türkiye Komünist Partisi - TKP, bu ko ullarda, i ç i sınıfını, ba ta Kürt halkı olmak üzere tüm ezilen ve sömürülen halkları, burjuvazinin senaryolarını bo a çıkaracak yı nsal ve çok yönlü bir direni ile hayatın her alanında yanıt vermeye ça ırmaktadır. Sermaye kesimleri, gerici fa ist güçler eliyle milliyetçilik temelinde toplumu terörize etmeye ve gerek i ç i sınıfına, gerek Kürt halkına ve de gerekse Ortado udaki karde halklara kar ı "milli birlik ve beraberlik ruhuyla" saldıracak ko ullara hazırlanmaktadır. Bu oyun bozulmalıdır.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
7 Temmuz 2015

Sendikal Çalı ma Üzerine

o Mehmet KADIRGA

Sendikaların durumu ve komünistlerin sendikal çalı malarla yakla ımı konusu ülkemizde uzun yıllardır tartı lan bir konu durumundadır. Bursa otomotiv ve metal i çilerinin direni i ile bu tartı ma tekrar alevlendi. Konu, bizim saflarımızda ve çevremizde de yo un bir ekilde tartı lan bir konu oldu u için, partimizin bu konudaki yakla ımını tekrarlama zorunlulu u do du. Yürütülen tartı malarla katkıda bulunur ve komünistlerin yakla ımını netle tirmesi anlamıyla partimizin sendikal politikasını özetlemeye çalı mca ız.

Bilindi i üzere Marks ve Engels'den ba lamak üzere, daha sonra da Lenin, i çii sınıfının ekonomik mücadelesi açısından sendikaların önemi konusunda önemli tespitler yapm ılardır. Bu tespitlerin ba ında, i çii sınıfının politik örgütü olan Komünist Partisi'nin i çii sınıfının siyasi mücadelesini örgütleme görevinin altı çizilirken, sendikaların ise i çii sınıfının ekonomik mücadelesinin örgütleri oldu u tespit edilmi tir. Ayrıca, sendikaların her görü ten ve siyasi e ilimden i çileri kapsadı ı, yine sendikaların en geri bilinç düzeyinden, en ileri bilinç düzeyine kadar, tüm i çileri kapsayan bir örgütlenme oldu u vurgulanmı tir. Sendikaların, i çilerin sınıf bilincini kendi öz mücadele deneyleri ile kazanmaları için önemli bir örgütlenme oldu u her a amada belirtilmi ve sosyalist devrim mücadelesinde sendikaların önemli rolü de erlendirilmi tir.

Yine aynı ekilde, burjuvazinin, bu öneminden dolayı sendikaları niteliksizle tirmek, kendi amaçları için kullanmak, bölmek ve en önemlisi Komünist Partisi politikalarından uzak tutmak için her yolu denedi i ayrıntıları ile ele alınmı tir. Bu çerçevede, “apolitik ve tarafsız sendikacılık”, “i yeri sendikası”, “Amsterdam sendikacılı ı” ve günümüzde “sarı sendikacılık” olarak adlandırıldı ımız uzla macı sendikacılık anlay ının o dönemlerdeki yansımalarına kar ı ideolojik ve politik mücadele verilmi , komünistler açısından örgütsel çalı ma yöntemleri geli tirilmi tir. Özellikle Komintern'in IV.Kongresinde konu ayrıntıları ile tartı ılmı ve gerek kapitalist ülkelerde gerekse o dönemde kurulu a amasında olan Sovyet Sosyalizmi sürecinde sendikaların farklı görevleri de erlendirilmi tir, kararlar alınmı tir.

Komintern IV. Kongresi kararlarına temel te kil eden tezlerde Komünist Partileri ile Sendikal örgütlerin aralarındaki fark öyle tespit ediliyordu; “**Komünist Parti, proletaryanın öncüsü, proletaryanın kapitalist boyunduruktan nasıl kurtulaca ını kavramı ve bu nedenle komünist programı bilinçli olarak kabul eden kesimdir. Sendikalar, verilen sanayi dalındaki tüm i çileri, sadece bilinçli komünist i çileri de il, aynı zamanda günlük ya amlarının derslerinden ö rendiğçe komünizme yava yava yakla an proletaryanın orta ve hatta en geri tabakasını da kapsamayı hedefleyen proleter kitle örgütleridir. Proletaryanın iktidarın zapt edilmesi mücadelesini önceleyen dönemde, bizzat bu mücadele döneminde ve iktidarın ele geçirilmesinden sonraki dönemde, sendikaların rolü, birçok bakımdan çe itlilik göstermektedir. Ancak sendikalar her zaman için daha büyük kitlelere ula an, partiden daha geni ve evrensel örgütlerdir; partiyle kar ıla tırıldı ında, bir dereceye kadar merkeze nazaran çevre rolünü oynarlar.... Mücadelenin her üç safhasında da sendikalar, proleter mücadelenin tüm a amalarındaki önderi olan proletaryanın öncüsünü, komünist partiyi desteklemelidirler. Bu hedefe ula mak için komünistler ve komünistlere sempati duyan unsurlar, sendikalar içinde komünist hücreler örgütlemelidirler; bu hücreler her bakımdan bir bütün olarak komünist partiye ba lı olacaktır.... Komünistler, kurtulu un eski sendikaları terk ederek ve örgütsüz kalarak de il, ancak sendikaları devrimcile tirerek, reformizm ruhundan ve kalle reformist önderlerden kurtararak ve sendikaları devrimci proletaryanın gerçek dayana ı haline dönü türerek sa lanabilece ini proleterlere açıklamalıdır.**”

Bu tespitten yola çıkarak, Komünist Parti ile Sendikalar arasındaki ayrımı iyi anlamak gerekiyor. Sendikalara, Komünist Partilerin rolünü yüklemek, beklentilerimizi bu kıstasa göre ayarlamamız gerekiyor. Bu tür yapılarda, sendika yönetimlerinin de saf komünist sınıf politikaları do rultusunda bir bile ime sahip olamayacakları, tabanlarındaki bile imin sonucunda yönetimlerde de farklı e ilimler ve tek tek yöneticiler arasında sınıf bilinci açısından

farklılıklar olaca ını anlamamız gerekiyor. Komünistlerin sendikalardaki görevleri ve çalı ma ilkeleri de bu gerçe in ı ında de erlendirilmelidir.

Komintern'in tezleri bu önemli konuya u ekilde açıklık getiriyor; “... **komünistlerin ba lıca görevi, tüm sendikalarda i çilerin ço unlu unu kazanmak için, sendikalardaki mevcut gerici ruh halinin cesaretlerini kırmaya izin vermemek için, tüm kar ı koymalara ra men günlük mücadelelere en aktif katılımı sendikaları komünizme kazanmak için, ısrarla, inatla ve enerjik olarak çalı maktır. Her komünist partinin gücünün en iyi ölçütü, sendikalardaki i çii kitleler üzerinde gerçekten gösterdi i etkidir. Parti, sendikalarda, onları dar kafalı bir denetime tâbi tutmaksızın belirleyici bir etki sa lamayı ö renmelidir. Parti otoritesine ba lı olan aslında sendika de il sendika hücreleridir. Parti, ancak hücrelerin sendikalar içindeki sabırlı, adanmı ve zekice çalı maları aracılı ıyla, bir bütün olarak sendikaların kolayca ve memnuniyetle parti tavsiyelerini izledi i bir durumu olu turabilir...**”

Sendikalarda söz konusu edilen etkiyi göstermek, sendikalarda parti hücrelerini olu turmak ise istek ve arzu ile olu abilecek ısmarlama bir eylem de ildir. Sendikalarda bu duruma gelebilmek öncelikle fabrikalarda, tersanelerde, enerji santrallerinde, havalimanlarında, limanlarda, bankalarda ve bili im sektörünün uygulama alanlarında tabanda güçlü parti çalı maları örgütlemek ile mümkündür. Fabrikalar Komünist Partisi'nin devrimci kaleleri olmalıdır ilkesini partimizin Genel Sekreterlerinden .Bilen yolda “**Fabrikalar Kalemizdir !**” belgisi ile somutlamı tir. 12 Eylül 1980 öncesi, partimizin i çii sınıfı ve bunun do al bir sonucu olarak sendikalardaki etkinli in sırrı bu ilkenin içinde gizlidir. Fabrika ve saydı ımız di er üretim ve çalı ma alanlarında gerçekte tirilen parti çalı ması yoluyla olu an parti hücrelerinin geli mesi, bu parti hücrelerinin o ı letmelerdeki sendikal çalı mada sa ladı ı katkı ile elde edece i etkinlik, bunun sonucunda i yeri sendika örgütlenmeleri sonucu seçilen delege ve temsilciler yoluyla sendika ube ve bölge temsilciliklerinde sa lanacak etkinlik, i kolu sendikalarının yönetimlerine, oradan da sendika konfederasyonlarının bile im ve yönetimine kadar uzanan bir etki sa layacaktır. Söz konusu etki, komünist sınıf politikalarının etkisi anlamındadır. De ilse “sendika yönetimlerini ele geçirmek” gibi bir anlay ı komünistlerin anlay ı olamaz. Sendika yönetimlerinin tabanda, i çii sınıfı içinde yürütülecek çalı malar ile ekillenmesini, komünist politikaların, sınıf sendikacılı ılıkesinin geli mesini sa lamak ayrı bir tarzdır. Bu konuda uzun soluklu, sabırlı ve do ru ilkeler temelinde yürütülecek parti çalı masının önemi bir kez daha ortaya çıkıyor. Konjunktürel ve günlük geli melerin etkisinde, ilkelere uzak bir çalı ma tarzı komünistlerin tarzı de ildir.

Sendika yönetimlerinin burjuvazi tarafından ekillendirilmeye çalı lması, sendika aristokrasisi yaratılması, i verenlerin satın aldı ı sendika yöneticilerinin varlı ı yeni bir olgu de ildir. Bu olgular, sendikal örgütlenmeler ba ladı ından beri var olan olgulardır. Küçük ‘emek aristokrasisinin’ ekonomik temeli Lenin’e göre emperyalizmde ve onun ola anüstü kârlarında bulunacaktır. Lenin, 1920’de, Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek A aması adlı eserinin önsözünde “emek aristokrasisinin’ ekonomik temelinin emperyalizm döneminde, onun ola anüstü yüksek kârlarından kaynaklandı ını yazarak u tespitleri yapıyordu; “Besbelli ki, böylesine a ırı ola anüstü kârlardan yararlanarak, (bu kârlar, ka-pitalistlerin ‘kendi’ ülkelerinin i çilerinden sızdırdıklarına ek olarak elde edildikleri ölçüde) i çii liderlerini ve i çii aristokrasisinin üst tabakasını besle-mek mümkündür. Ve ‘ileri’ ülkelerin kapitalistleri onları beslerler. Onları binlerce farklı biçimde, do rudan ya da dolaylı, açık ya da gizli olarak bes-lerler. çilerin burjuvala tırılmı bu katmanı ya da gelir düzeyleri ve ya am tarzları açısından tümüyle küçük-burjuvala mı i çii aristokrasisi kinci Enternasyo-nal’in asıl dayana ı ve günümüzde burjuvazinin temel toplumsal dayana ı olarak hizmet eder. Burjuvazinin i çii hareketi içindeki gerçek temsilcileri, kapitalist sınıfın i çii vekilleri, reformizm ve ovenizmin gerçek ta ıycıları-dırlar.”

Yine Lenin, 1916’da yazdı ı ‘Emperyalizm ve Sosyalizm’deki Bölünme’ adlı makalede, ‘i çii aristokrasisinin’ do ası ile ilgili analizlerini sürdürür, ‘i çii aristokrasisinin’ sendikalardaki temsili ve etkisini inceler; “ ngiliz **sendikalarının ‘kitle örgütleri’ ondokuzuncu yüzyılda burjuva i çii partisinin yanındaydı. Marks ve Engels, bu temelde onlarla anla mamalarına ra men, ili kilerini kesmediler. Çünkü öncelikle sendika örgütlerinin küçük bir proleter**

Sendikal Çalı ma Üzerine... (kinci sayfadın devamı)

azınlı ından ibaret oldu unun farkındaydılar. O zamanlar ngil-tere'de, imdi Almanya'da oldu u gibi, proletaryanın be te birinden fazlası örgütlü de ildi. Engels, eski sendikaların -ayrıcalklı azını in- 'burjuva emekçi partisi' ile asıl ço unluk olan 'en alt tabaka' arasında bir ayırım çizerek ve onları 'burjuva saygınlı r'yla alı veri e girmedikleri ölgüde muhatap alır. Bu Marksist tak-tiklerin özüdür! Proletaryanın ne kadarlık bir bölümünün sosyal- ovenistlere ve oportünistlere katıldı ını ya da katılaca ını bilemeyiz, kimse de bilemez. Bu yalnızca müca-deleyle ortaya çıkarılır; bu karara kesin olarak ancak sosyalist devrimle birlikte varılabilir. Ancak, emperyalist sava ta 'vatan savunucularının' yalnızca küçük bir azınlı ı temsil etti ini kesin olarak biliyoruz. te bu yüzden, e er sosyalist niteli imizi sürdürmek istiyorsak, daha a a ıya ve daha derine, ger-çek kitlelere ula mak görevimizdir' der.

Bu gerçeklerden yola çıkarsak komünistlerin bütün bu sorunlara ra men, i çi sınıfının en geni kesiminin ve her tabakasının bir araya geldi i sendikalar konusundaki ilkesel tavrını görmek gerekiyor. Türkiye i çi sınıfı hareketinin yakın tarihi de bu alanda zengin deneyimlere sahiptir. 1967'de D SK'in kurulması ve 1970 yılında gerçekleşen '15-16 Haziran Büyük çi Direni i' ile Türkiye çi Sınıfı Hareketi önce sendikal alanda niteliksel olarak yeni bir düzeye yükselmiş tir. Partimizin 1973 Atılım'ı ile sınıf içinde örgütlenmesini güçlendirmesi, parti örgütlerinin ve parti çevresinde gençler, kadınlar, aydınlar, memurlar, teknik elemanlar, ö retmenler, köylüler arasında yı insal demokratik örgütlenmelerin oluş ması, ba ta D SK üyesi sendikalar olmak üzere tüm sendikalar içinde etkisinin artması bu döneme tekabül eder. D SK üyesi sendikaların i kollarında etkin örgütlenmesi ve yetki alabilmeleri için partimizin yürüttü ü çalı ma örnek bir çalı madır. Bu çalı maların tümü i yerleri, fabrikalar, tersaneler, bankalar vs temelinde yürütülmü tür. Bu çalı malar yürütülürken TÜRK- üyesi i kolu sendikalarında ve onların örgütlü oldukları i letmelerde çalı malar aksatılmamı tır. TÜRK- içinde 'ilerici sendikaların' varlı ı ve dönem dönem D SK ile dayanı ma içinde olmaları bu yolla sa lanmı tır. KAVEL, PA ABAHÇE gibi tek tek i letmelerdeki direni ler dı ında sendikal hareket sınıf eksenine oturduktan sonra D SK öncülü ünde yeni kurulan Devlet Güvenlik Mahkemeleri DGM'lere kar ı ba arılı ve sonuç alıcı ülke çapında bir direni emza atmı tır. DGM Direni i ile i çi sınıfı en geni örgütlü çevresi ile ülke politikalarına müdahale etmiş tir. Elde edilen her kazanım, ister i letme ve fabrika düzeyinde olsun, ister i kolu düzeyinde olsun, isterse de sendikal hareketin ülke çapında gerçekleş tirdi i genel eylemler yoluyla olsun, direni ile, mücadele ile, bedel ödeyerek elde edilmiş kazanımlardır. Partinin çalı maları bir yandan sınıf hareketinin geli mesine ve yükselmesine belirleyici katkı yaratmış , di er yandan bu mücadeleler içinde ise Parti sürekli olarak güçlenmiş , politik etki alanı ve örgütlenmesi geliş miştir. Bu kollarında dahi, burjuvazi ile uzla ma e ilimi gösteren sendika yöneticisi ayrık otları çıkmı , ancak mücadelenin içinde ayıklanarak yürümeye devam edilebilmiş tir.

24 Ocak 1980 'Ekonomik Önlemler Paketi' adı altında i çi sınıfına ve emekçi halklara dayatılmak istenen program, i çi sınıfının sert tepkisine yol açmış tir. Metal i çilerinin, D SK üyesi T.Maden sendikası öncülü ünde, D SK üyesi di er i kolu sendikalarının deste i ile ba latıkları MESS Direni i burjuvazinin iktidarının temellerine vurmaya ba lamı ve egemen sınıflar önce D SK'in kurucu ve T. Maden Sendikası Genel Ba kanı Kemal Türkler'i katlederek, ardından da ancak 12 Eylül 1980 askeri fa ist darbesi ile bu mücadeleyi bastırabilmiş lerdir. Dönemin Koç Holding Ba kanı Vehbi Koç, Kenan Evren'e onun için mektup yazarak tekkür etmiş tir. Egemen burjuvazi, 12 Eylül fa ist darbesi ile kendi açısından ba arı elde etmiş tir. Ülkedeki tüm ilerici, devrimci örgüt ve kurulu lara kar ı yürütülen yasaklama, baskı ve terör dalgasında D SK ve D SK üyesi sendikalar yaygın tutuklamalar ile kar ıla mış lar, 52 D SK yöneticisi idam istemi ile yıllarca yargılanmış lardır. yerlerindeki sendika temsilcileri, ileri i çiler, komünist i çiler ya tutuklanmış ve yargılanmış , ya da i lerinden atılmış lardır. Bu eklede di er görevlerinin yanı sıra fa ist cunta temel olarak sınıf sendikacılı ını hedef almış tir. Bu a amadan sonra tüm i kolları TÜRK- üyesi sendikaların denetimine geçmiş tir. Aynı dönemde, 1984 yılından itibaren HAK- örgütlenmesi hız kazanmış tir ve büyümeye ba lamı tır. Askeri Cunta döneminde dini görü leri a ır basan i çi aristokratları eliyle HAK- 'in güçlendirilmesi bir tesadüf

de ildir. Partimiz 1983 V.Kongresi ile birlikte bir yandan D SK üzerindeki yasa ın kaldırılması ve sendika yöneticilerinin serbest bırakılması için kampanyalarını sürdürürken, sınıfın sendikal örgütlenmesine açılım sa lamak açısından TÜRK- içinde örgütlenme ve parti çalı masını geli tirme, i çi sınıfının sendikal birli ini gerçekle tirme ça rısı yapmış tır. Daha sonra özellikle partimizin 90'lı yıllardaki likidasyon süreci ile bu süreç akamete u ramı tır. 90'lı yıllarda D SK'in yeniden açılması ile sendikal alanda yeni bir dönem olanakları oluş mu , TÜRK- içindeki çalı malara ek olarak D SK'in tekrar örgütlenmesi gündeme gelmiş tir. Ancak partimizin likidasyon süreci, sendikalarda etkin olan öncü i çileri, komünist i çi önderlerini pusulasız bırakmış , yeniden açılan sendikalardaki yönetimlerin de zaafı ile D SK 1980 öncesi D SK olma niteli ini yeniden kazanamamış tır. Bu sancılı süreç bugün de sürmektedir. TÜRK- içindeki görece 'ilerici' sendikaların ve kimi D SK yöneticilerinin arasında reformizmin yanı sıra ovenizmin etkilerini görmek bizi a ırtmamalıdır. Lenin döneminde dahi dikkat çekilen bu özellik kapitalist düzen ko ullarında bugün de etkisini sürdürmektedir.

Komintern IV. Kongresi belgeleri bu konuda zamanında öyle bir tespit yapmış tır; "... Oportünist sendikalara ek olarak komünist e ilimleri de ilse bile devrimci e ilimleri olan sendikaların da bulundu u yerlerde, komünistler, bu devrimci sendikaları desteklemek, onlara sendikalist ön yargılardan kurtulmaları ve komünist bir bakı açısı kazanmaları için - tek ba ına bu bile ekonomik mücadelenin muammalarına kar ı bir pusula olabilir - yardım etmek zorundadırlar." Farklı düzeylerde sendika yönetimlerinin tutum ve icraatları konusunda kızgınlıkla sadece tepkisel yakla ımlar içinde olmak komünistlerin tarzı olamaz. Komünistler, komünist olmanın kaynaklanan niteliksel farklarının bilincinde olarak en gerici sendikalar dahil, her tür e ilimde sendikalar içinde çalı malarını geli tirmek ile yükümlüdürler. Bu bir örgütlülük anlayı ıdır. Komünist Partisinin sendikalara yönelik politikaları bunu emreder. yeri temelinde sendikalar kurmak, bölgesel sendikalar kurmak, ba ımsız yeni sendikalar kurmak komünistlerin ilk tercihi olamaz. Gerekti inde bu olanaklar ku kusuz ki de erlendirilir. Burada ise kıstas sendikalara üye olacak i çilerin böyle bir örgütlenme ile daha ileri kazanımlar elde edip edemeyecekleridir. Aynı ba ımsız sendika kurup yetki dahi alamayacak örgütlenmelerin sınıf mücadelesine katkısı yoktur. Bu tür giri imler, ister siyasi örgütler, isterse de ki iler bazında olsun, 'kurucuların' öznel gereksinim, çıkar ve isteklerini tatmin eden yapılar olmaktan öteye geçemez. Çok daha zor olmasına ra men, tabanda çalı arak sendikada örgütlenen i çilerin gücüyle sendikaları ve onların yönetimlerine komünist sınıf politikaları do rultusunda yön vermek temel yakla ım biçimi olmalıdır.

Bu temelde de erlendirildi i zaman temel olarak D SK'e ba lı i kolu sendikalarında olmak üzere i yeri bazında hangi sendika örgütlü olursa olsun komünist sınıf politikalarını etkinle tirmek için çalı mak ve bunun sonucunda i çi yı ınlarının ço unlu unu her tür sendikal mücadele aracını de erlendirerek ikna ederek gerekirse TÜRK- üyesi sendikalardan D SK üyesi i kolu sendikasına geçi ini sa lamak. D SK üyesi i kolu sendikalarında sınıf sendikacılı ı ilkelinin mücadelesini vermek komünistlere dü en güncel görevdir. Sendikal amaçlar için verilen mücadele aynı zamanda sınıf bilincinin geli mesine katkıda bulundu undan, i çi sınıfının sıralarında yaygın olan milliyetçi ve ovenist tutumları veya sömürüyü bir 'kader' olarak niteleyen felsefi alı kanlıkları a ma konusunda da önemli katkılar sa lar. Sendikal mücadele araçları, basın-yayın çalı masından, e itim çalı masına, ev ziyaretinden, direni e kadar tüm çalı ma ve mücadele biçimlerini içermektedir. Türkiye Komünist Partisi'ni ifade edecek olan örgütlenme, partinin sınıf içinde örgütlenme düzeyidir. Sendikal alanda sa lanacak etkinlik sınıf içindeki parti çalı masının do al sonucudur. Burjuvazi'nin en çok korktu u geliş im de i çi sınıfının sendikal örgütlenmesi yoluyla ücretlerin yükseltilmesi ve çalı ma ko ullarının iyile tirilmesi için verece i mücadeledir. Sosyal güvencesiz i çi çalı tırılmaması, ta eron sistemine i yerleri temelinde son verilmesi için mücadele edilmesi, haftalık çalı ma saatlerinin dü ürlmesi yoluyla yeni i olanaklarının açılmasının ve i sizli in azaltılmasının sa lanması i yerlerinde günlük parti çalı masının kö e ta larıdır. Ancak 'i ne ile kuyru kazar gibi' bu eklede sürdürülecek politik amaçlı bir çalı ma ile her fabrika, her i yeri devrimci bir kale haline getirilebilir. Türkiye Komünist Partisi kadrolarının öncelikli görevi de budur.

Yunanistan'da Neler Oluyor?

O Ali Oktay KAYA

Yunanistan'da 2015 yılının başında seçimlerde başarılan ve yıllarca ülke yönetiminde söz sahibi olan gerici Yeni Demokrasi Partisinden kopan unsurların kurduğu milliyetçi ANEL ile hükümet kuran SYR ZA ilk aşamada Türkiye de dahil ilerici ve demokrat çevrelerin sevinmesine neden oldu. Biz de iki vesilelerle bu gelişmede sevinilecek bir yan olmadı. İktisadi yapıyı, tam tersine ilerici muhalefete oy verdi. İktisadi zanneden Yunan seçmeninin hayal kırıklığına uğrayacağını belirtmiş ve bu yaklaşımımız nedeniyle sol güçler arasında eleştiriyeye de uğramıştı. Oysa ki, bizim yaklaşımımız gerçekçi idi. Sosyal Demokrat partilerin özellikle Batı Avrupa'da sermaye ile bütünleşme süreçlerinin tartışması tamamlanmış bir ortamda, muhalefet potansiyelinin sosyalistlere ve komünistlere yönelmesini engelleyecek mekanizmalara gereksinim vardı. SYR ZA tam da bu işlevi yerine getiriyordu.

Seçim kampanyasına AB'den çıkma söylemi ile başlayan kampanya süresince bu söylemi AB'nin, AB Merkez Bankası'nın ve MF'nin dayattığı ekonomik yaptırımları kabul etmeme düzeyine indiren SYR ZA, seçimlerden sonra bu söylemine de bağlı kalmadı. AB ile pazarlıklar tıkanma noktasına gelince "Referandum" manevrası ile zaman kazanma yoluna gitti. "Referandum"da AB'nin ve MF'nin politikalarına EVET diyenler bir yanda, SYR ZA/ANEL Koalisyonu HAYIR söylemi ile diğer yanda idi. Ancak bu HAYIR, tırnak içinde bir "HAYIR" idi, çünkü AB ve MF'nin yaptırımlarına HAYIR içeriği taşııyordu. Gerçekte, AB ve MF'nin kredi musluklarını açması için SYR ZA/ANEL Koalisyonu halkın kemer sıkma politikasına EVET denmesini "HAYIR" adı altında onaylattı. "HAYIR" ve EVET diyen seçmenlerin toplamından bir buçuk milyon daha fazla bir seçmen sayısı "Referandumu" bir anlamda boykot etti ve katılmadı. Yarım milyona yaklaşan sayıda seçmen ise Yunanistan Komünist Partisi KKE'nin çağrısıyla sandıklara >> Yunanistan AB'den Çıkmalı, tüm borçlar reddedilmelidir<< ibareli oy pusulaları attı. KDV oranlarının % 13'ten, % 23'e çıkarılmasını, emekli maaşlarının düşürülmesini, emeklilik yaşının yükseltilmesini, sağlık ve eğitim hizmetlerinde devlet katkılarının kaldırılmasını da içeren "kemerleri sıkma" paketi "HAYIR" adı altında seçmen tarafından onaylandı. Ancak, işin gerçeği, seçmen ne oyladığının farkında değildi. "HAYIR" oyu veren seçmen özünde AB ve MF'nin Yunanistan'a dayattığı ekonomik ve finansal yaptırım paketine HAYIR dediğini zannediyordu.

Referandum'dan "HAYIR" sonucu çıkması sonuçta bir şey de iş tirmeydi. AB Maliye Bakanları Konseyi, "Referandumda" oylanan 8 Milyar Avroluk kemerleri sıkma, yani halkın sırtından borçların ödenmesi teklifini kabul etmedi. Bu rakamı 20 Milyar Avro'ya çıkardı. Ardından da ilaveten 60 Milyar Avroluk bir kredi paketi için Yunanistan'ın elindeki tüm varlıkların AB'ye ipotek edilmesini dayattı. Ülkede devlet mülkiyetindeki tüm önemli kurum ve kuruluşlar, posta, telekomünikasyon ve enerji kurumları, yollar, köprüler, ulaşım gibi devletin gelir elde ettiği işletmeler AB'ye ipotek edildi. Yunanistan'ın bilinen ve bilinmeyen tespit edilemeyen dahil, tüm döviz ve altın rezervleri AB'ye rehin olarak devredildi. "Referandum" sonrası AB ile varılan mutabakatın içeriği bu oldu. Kısacası, bir yandan halkın sırtından, diğer yandan da ülkenin tüm ulusal varlıkları teslim edilerek bu borçlar ödenecek olarak anlaşıldı.

Bu borcu yaratan Yunanistan halkı değildir. Onun için bu borçlar reddedilmelidir ve ödenmemelidir. Yunanistan tekelci büyük burjuvazisi yıllar süresince bu borçlanmaya sebep

olmuştur, ülkenin bu borç batağına girmesi 1945 yılından itibaren Yunanistan'a yönelik uygulanan emperyalist politikalarla kaynaklanmıştır. Yunanistan'ın AB'ye tam üye olması ve Avro para birimine geçmesinden sonra da bu borçlanma içinden çıkılmaz bir hal almıştır. Bir NATO üyesi ülke olan Yunanistan'ın on yıllarca ABD emperyalizmi tarafından ekonomik olarak sömürülmesinden sonra, AB'ye üye olma süreci ile ülkede sanayi ve tarım adına hiçbir varlık bırakılmamış ve büyük burjuvazi maddi varlıklarını büyük oranda ülkeye dışarıya çıkarmıştır. Ülke turizm ve hizmet sektörü temelli bir ekonomiye indirgenmiştir. Tarım AB kotaları ve yasakları ile sıfır noktasına indirilmiş, tersane sektörü yok edilmiştir. Ticari deniz filoları, ilaç endüstrisi, kimi enerji işletmeleri ve silah ticareti, tekelci büyük burjuvazinin kontrolünde varlığını sürdürmeye devam etmektedir. PASOK ve Yeni Demokrasi gibi, tekelci büyük burjuvazinin partileri, "Referandum" sonrası AB ile yapılan anlaşmalar sonrası, nedense SYR ZA'nın politikalarının destekleyicisi durumuna gelmişlerdir. Bunun nedeni çok açıktır. SYR ZA'nın savunduğu politik hat Yunanistan tekelci büyük burjuvazisinin çıkarları ile çelişmiyor.

İmdi ise kapitalist ekonominin ve emperyalist politikaların faturası Yunanistan halkına çıkarılmıştır. Kendine "radikal Sol" nitelmesini uygun gören SYR ZA da bu ihaneti yerine getirmiyor. Varılan amaçta, Yunanistan halkının yoksullaşması sürecidir. Gençlik arasında yüzde ellileri bulan işsizlik oranının daha da artması ve ülkenin toplumsal olarak geleceğini karartma sürecidir. Yunanistan Komünist Partisi, çıkışı yolunu gösteriyor. İşçi sınıfının öncülüğünde kurulacak bir halk iktidarının kurulması ve AB ile NATO'dan kesinlikle çıkılması yoluyla ulusal ekonominin yeniden kurulmasını savunuyor. Emperyalist merkezlerle tüm ekonomik ve askeri anlaşmaların iptal edilmesi ve sözde dış borç ve kredilerin reddedilmesi gerektiğini söylüyor. SYR ZA/ANEL Koalisyonu'nun Yunanistan halkına ve işçi sınıfına bu ihaneti, ilerici çözümler adına SYR ZA'yı desteklemiştir. İşçi ve emekçiyi yollarında da bir hayal kırıklığı yaratmıştır. Doğal olarak bunun sonucunda umutsuzluk belirtileri de gelişecek ve ülkeyi bu hale getiren PASOK ve Yeni Demokrasi gibi burjuva partilerine kaymalar olacaktır. Bu da SYR ZA'nın Yunanistan'daki toplumsal ilerleme ve sosyalizm mücadelesine verdiği büyük zararın faturası olacaktır. Yunanistan Komünist Partisi, ülke çapında olanakları çerçevesinde SYR ZA'ya oy veren seçmenleri aydınlatma çalışması yürüterek, ilerici güçler adına yaratılan bu zararı en alt düzeye indirmeye çalışıyor. Parlamento içinde de temsili sayesinde gerekli girişimlerde bulunuyor seçmene ulaşmaya çalışıyor. Sendikal Devrimci Blok PAME, sınıf içinde gerçekleri dile getirerek işçi sınıfı ve emekçi halkların Yunanistan Komünist Partisi'nin önerdiği yoldan ülkede devrimci atılımların sağlanması için faaliyetlerini yürütüyor, direnişler ve ülke çapında genel grevler örgütleyiyor.

Yunanistan'ın sorunu kapitalist üretim ilişkileri ve üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet meselesidir. AB ve NATO üyesi olduğu buna ilave olarak ülkenin talan edilmesinin koşullarını yaratmaktadır. Yunanistan Komünist Partisi, işçi sınıfı hareketinin tekrar örgütlenmesi ve güçlendirilmesi, halk güçlerinin toplumsal bir güç olarak, anti-kapitalist bir yönelim temelinde ayrılık noktalarını kenara bırakarak ortak noktalarda birlik olmaları, anti-tekelleşme güçlerinin bu mücadeleye kazanılması gerektiğini savunmaktadır. Yunanistan'ın sosyalizme yönelecek bir süreç girmesi de ancak Yunanistan Komünist Partisi'nin öngördüğü strateji ile mümkündür. Türkiye Komünist Partisi bu mücadelede Yunanistan Komünist Partisi'nin yanındadır.